

פרשת האזינו - ראש השנה

אור השבת

עלון מס' 48

כניסת החג - 18:09

הדלקת נרות - 18:07

מוצאי שבת - 19:03

עפ"י זמני ת"א

בטחון בה'

אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: **"ריבוננו של עולם, מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך בראש השנה וביום הניפורים? אמר להם: אפשר מלך יושב על כיסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחין לפניו, וישראל אומרים שירה!?"**
~ ר' אבהו ~

"ימצאהו בארץ מדבר וכתוהו ילל ישימון... יצרנהו כאישון עינו". (דברים ל"ב, י')
פי' רש"י: **"ימצאהו בארץ מדבר"** - אותם מצא נאמנים בארץ מדבר, שקיבלו עליהם תורתו ומלכותו ועולו, מה שלא עשו ישמעאל ויושבי הר שניר, שנאמר 'חרט משעיר למו הופיע מהר פארן'.
"ובתוהו ילל ישימון" - ארץ ציה ושוממה, מקום יללת תנינים וכנות יענה, אף שם נמשכו אחר האמונה, ולא אמרו למשה היאך נצא למדברות מקום ציה ושוממה, כעניין שנאמר "לכתך אחרי במדבר".

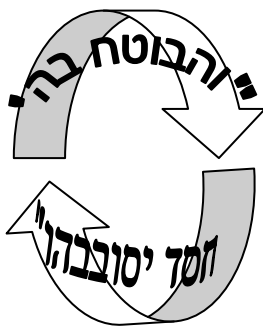
ובזהו, ואל תפל דבר מכל אשר דיברתי, ותשאר לשלום". והלך לו הזקן. כשהתחילו לאכול בא אותו עני, וכשראהו החתן, עמד ממקומו ועשה לו כל מה שאמר לו הזקן. לאחר המשתה קרא אותו עני לחתן והביאו לחדר, אמר לו: "בני! אני שליחו של מקום, ובאתי הנה לקחת את נפשך". אמר לו: "תן לי זמן שנה אחת או חצי שנה". אמר לו: "לא אעשה". אמר לו: "תן לי שלושים יום או שבעת ימי המשתה". אמר לו: "לא אתן לך אפילו יום אחד! כי כבר הגיע עתך". אמר לו: "בבקשה ממך, המתן לי עד שאלך ואקח רשות מאשתי". אמר לו: "לדבר זה אשא פניך, לך ובוא מהרה". הלך לחדר בה יושבת אישתו, בוכה ומתפללת לקונה, אמרה לו: "למה באת?" אמר לה: "ליטול רשות ממך, כי בא עתי ללכת בדרך כל הארץ, כי המלאך בא והגיד לי שבא לבקש את נפשי". אמרה לו: "אל תלך! אלא תשב פה, ואני אלך ואדבר איתו". הלכה ומצאה אותו ואמרה לו: "אתה המלאך שבא לבקש את נפש בעלי?" אמר לה: "כן", אמרה לו: "לא ימות עתה! שהרי כתוב בתורה: 'כי יקח איש- אישה חדשה, לא יצא לצבא...נקי יהיה לביתו שנה אחת, ושמח את אשתו אשר לקח' והקב"ה אמת ותורתו אמת. ואם תיקח את נפשו אתה עושה את התורה פלסתר (שקר). ואם תקבל- מוטב, ואם לא- תבוא איתי לבית דין הגדול. מיד גער הקב"ה במלאך, והלך.

בזכות קבלת התורה, ועוד בזכות שהסכימו לצאת לארץ מדבר, מקום נחש שרף ועקרב, זו הסוכה שזנו ל-"יצרנהו כאישון עינו"- שה' שומרם כאדם השומר על אישון עינו.

מסופר במדרש תנחומא: מעשה בעשיר, ולו הייתה בת יפת תואר וחסידה שנישאה לשלושה אנשים ובכל לילה ראשון של נישואיה נמצא הבעל מת. **אמרה:** "לא ימותו עד בני אדם עלי, אשב אלמנה ועגונה עד אשר יראה המקום וירחם" וכך ישבה ימים רבים. לאותו עשיר היה אח עני מאוד במדינה אחרת, והיו לו עשרה בנים. בכל יום הוא ובנו הגדול מביאים חבילות עצים מן היער, מוכרים אותם ומזה מתפרנסים הוא ואשתו ובניו. פעם אחת לא מכרו ולא היה להם מעות ללחם ולא אכלו כל היום. למחרת, כשהלכו ביער ראה הבן בצערו של אביו וזלגו עיניו דמעות על עוניים, הררה הבן בליבו ונטל רשות מאביו ואימו ללכת למדינת דודו. כשבא לביתו, שמח שמחה גדולה דודו עליו, וגם אשתו וביתו. ישב עימו שבעה ימים, בסוף שבעת הימים בא הבחור לדודו ואמר לו: "שאלה אחת שואל אני ממך אל תשיבני, השבע לי!" אמר לו הדוד העשיר: "אמור מה שתרצה!" אמר לו הנער: "זאת השאלה אשר אני שואל ממך, שתן לי בתך לאישה" כשמע העשיר בכה ואמר לו שכל חתן שנישא לביתו מת בלילה הראשון. אמר הבחור: "למרות זאת אני רוצה". אמר לו העשיר: "אם אתה רוצה אותה בשביל הכסף שלי- אני מוכן לתת לך כסף ואל תינשא לה". אמר לו הבחור: "כבר נשבעת לי על הדבר!". ראה העשיר והסכים. בא לביתו וסיפר לה את הדברים. כשמעה זאת בכתה וצעקה במר נפשה, תלתה עיניה במרום ואמרה: "רבון העולמים, תהי ירך בי, ואל ימותו כל אלה עלי!". קידש אותה הבחור ועשה משתה. נזדמן לו אליהו זכור לטוב, אמר לו: "איעצך עצה נכונה, כשתשב לסעוד יבוא אליך עני לבוש בגדים שחורים וקרועים, כשתראהו, תקום ממושבר והושיבהו אצלך והאכילהו והשקהו ושמם לפניו בכל כוחך

- והו כשהקב"ה נוצר (שמר) את הבוטחים בו, בבחינת "יצרנהו כאישון עינו".

קבלה ליאש השנה

בבית התלמוד בקלם, היו נוהגים לקבל קבלה מיוחדת בערב ראש השנה והיא "לקבל כל אדם בסבר פנים יפות".

"דווקא בשעה זו, הסביר ה"סבא מקלם", "כאשר הכל מתוהים ודרוכים מאימת הדין יכול כל אדם להיכשל בחזעפת פנים ובחוסר סבלנות לחבירו".

משום כך דווקא זמן מה נחוץ ביותר לקבלה זו הגורמת להתייחס בכבוד, באהבה ובחיבה לכל אדם.

חידת השבוע

האזינו השמיים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי"

מדוע נבחרו השמיים והארצ ל'עדים (דש"י) ?

"כי את אשר יאהבה יוכיח וכאבי את בן ידעה" (משלי ג' י"ב)

מלאכת טווח

עבר וחתך: ומכל מקום אם עבר וחתך את הירקות דק דק שלא על מנת לאכול לאלתר, מותר לאכול סלט זה בשבת.

שיעור זמן "לאלתר": שיעור זמן לאלתר, כדי שיהיה מותר לחתוך את הירק דק דק, הוא כל זמן שחתך את הירקות כדי לאכול בתוך השעה הקרובה, אבל יותר מזה, אין לחתוך דק דק. ואמנם, החותך דק דק כדי לאכול בסעודה, צריך לחתוך סמוך ממש לסעודה, אך רשאי לאכול את הסלט שחתך אפילו אם נמשכה הסעודה כמה שעות, שכל שהמאכל נאכל בתוך הסעודה, הרי זה נחשב לאלתר.

פינת האמונה

מתוך
מנצחי ת"ש

סימנים של אהבה

השבוע בפינתנו הקדושה נלמד על סימן המראה שנו נמצאים בפתחה של הגאולה וצועדים בצעדי ענק אל הגאולה השלימה במהרה בימינו.

הם היו זוג משמיים. כולם קינאו בקשר המיוחד שהיה להם. כזאת אהבה שמימית.

אף אחד לא שיער שזה יגיע למצב הזה. היא הרגישה שהוא מתעניין רק בצדדים החיצוניים שלה ונעלבה. הוא הרגיש שהיא כבר לא מתעניינת בו כמו פעם, לא משקיעה ולא מתייחסת. הם הלכו והתרחקו זה מזה.

הפרידה הייתה קשה לשניהם. היא הסתירה את הדמעות, אך לאחר שיצא מהחדר פרצה בבכי.

השנים חלפו להן. לרגע הם לא הפסיקו לחשוב אחד על השני. היא לא פיתחה קשר עם אף אחד אחר, אמרה לכולם שהיא תפוסה, וגם הוא לא הפסיק לחלום עליה, יום אחד, היא הבחינה בו מרחוק בחלון. לבה החסיר פעימה. היא מיהרה ללבוש את השמלה הלבנה, שמלת החתונה. היא ירדה במהירות במדרגות, וכשמבטיהם נפגשו היא ידעה בוודאות שהוא חזר אליה באמת. חזר להיות כמו שהיה כשהיא פגשה בו לראשונה: עדין, רגיש, תמים. הוא שאל בביישנות: "סולחת?" היא חייכה בחזרה ואמרה: "ואתה? אתה סולח?".

חלוף על כל העולם כולו במבורך

מפני מה אנו כופלים ואומרים: "מלוך על כל העולם כולו?" - שאל רבנו דוד, בעל ה- 'טורי זהב', לכאורה היה עלינו לבקש "מלוך על כל העולם" ודי בכך.

אלא, תרץ הט"ז - בגמרא מובא במקומות רבים הדין ש"רובו כ"כולו", ואם היינו מבקשים "מלוך על כל העולם", היה אפשר לטעות חלילה ולומר שהכוונה על רוב העולם ורובו ככולו. לכן אנו כופלים ומבקשים "מלוך על כל העולם כולו בכבודך"

בגמרא במסכת ראש השנה (דף ט"ז) נאמר: "אמר הקב"ה - תקעו לפני בשופר של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם".

על דברי הגמרא הללו, אמר המגיד מדובנא-

"אמושיל מושל". מלך אחד יצא פעם אל היער לצוד ציד.

כאשר רדף אחרי שועל העמיק לחדור אל תוך היער ולא שם לב אל הדרך עד שלבסוף טעה בדרכו ולא מצא את הדרך חזרה. היה המלך ביער ימים רבים והיה רעב וצמא. לפתע פגש המלך בשומר היער וזה הכיר מיד את מלכו, לקחו אל ביתו בכבוד רב, האכילו והשקו ולאחר מכן הראה לו את הדרך אל הארמון.

חזר המלך אל הארמון וכאות תודה לשומר היער מינהו להיות אחד השרים.

לאחר ימים ושנים חטא השר גדול נגד המלך ונגזר דינו למיתה. ביקש השר שכאשר יוציאוהו לקיים את גזר דינו ילישוהו בבגדיו הישנים בהם היה לבוש כאשר היה שומר היער, וכך עשו.

והנה כאשר ראה המלך את השר הלבוש בבגדיו הישנים נזכר בטובה הגדולה אשר גמל עמו כאשר הציל את חייו, מיד ציוה המלך להחזירו אל הארמון ומחל לשר על חטאו אשר חטא".

כן הוא גם הנמשל - סיים המגיד, אמנם חטאנו לאבינו,

אולם מזכירים אנו היום בקול השופר את עקידת יצחק על ידי כך תתעורר אהבתנו וימחל הקדוש ברוך הוא על עוונותינו.

" עם ישראל חזר לארץ אחרי אלפיים שנות גלות. הגעגועים של העם מוצאים הד בגעגועי הארץ. והיא - לאחר אלפי שנות צחיחות ויובש, מתחילה לפרוח ולצמוח מחדש, כאילו לובשת בגדי חד לקראת אהובה שחזר ממרחקים. מקרה בלבד לא נראה סביר כל כך. סיפור אהבה בלי ספק! הקשר של עם ישראל לארצו דומה ממש לזוג האוהבים הזה.

קשר פיזי בלבד סופו נפילה וריחוק. ההשתקעות היתרה בחומר משכיחה את כל הערכים ומחשיכה את החיים. כשהארץ מזהה שבניה חוזרים אחרי הצירוף שעברו במשך שנות הגלות, היא חזרת להעניק להם את כל הטובה בידיעה שהפעם הקשר יהיה פנימי ועמוק יותר. זאת הסיבה לכך שהסימן לקץ המגולה בדורנו הוא פריחות הארץ: "ואמר ר' אבא אין לך קץ מגולה מזה, שנאמר: 'ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תישאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא...'". הפריחה היא ביטוי לכך שהתפקיד הגלות הגיע למיצוי. ביטוי לחידוש הקשר. בעזרת ה' שנזכה כולנו לאהוב את הארץ חיבור פנימי עמוק, חיבור של קודש וכך נזכה ל"בשוב ה' שיבת ציון".

"כי מוציין תצא תורה,

ודבר ה' מיהושלים"

(ישעיהו ב', ג')

זכות הלימוד בעלון להצלחת
אור בת עידן, חן בן יגאל,
גל בן ציון, מוריה בת בת-שבע,
יונתן בן לאה, שריה בן מנחם.

דיני תהינת שופר

"דבר פלא!! אמר דבנו חיים יוסף דוד אזולאי החיד"א, שבשולחן ערוך מוצאים דיני שופר בסימן תקפ"ו, וסימן לדבר: "שופר" בגימטריא - "תקפ"ו!!"
לדמד לנו, סיים החיד"א, שגם סימני השולחן ערוך נתחברו ברזח הקודש!